

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ

7 Ιουλίου 2020

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, κ. Ιωάννη Βρούτση

Θέμα: « Επιτακτική η εφαρμογή του θεσμού του “προσωπικού βοηθού” παιδιών με αυτισμό και ψυχοκινητικές αναπηρίες»

Οι γονείς παιδιών με αυτισμό, ψυχικές-κινητικές αναπηρίες διαφορών ποσοστών και λειτουργικότητας θεωρούν ότι ήρθε επιτέλους η στιγμή για την Πολιτεία να ενσκήψει στα προβλήματα της καθημερινότητας αυτής της ιδιαίτερα ευπαθούς κοινωνικής ομάδας, ώστε τα παιδιά τους να λάβουν την αναγκαία και εξειδικευμένη βοήθεια που χρειάζονται για την ομαλή και ισότιμη συμμετοχή τους στο κοινωνικό σύνολο, ενώ μία αντίθετη τακτική, αναμφίβολα, θα ισοδυναμούσε με κατάφωρη εις βάρος τους διάκριση και καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους για αξιοπρεπή διαβίωση. Ως εκ τούτου, είναι επιβεβλημένο οι ανάγκες των παιδιών με Αυτισμό, ψυχικές παθήσεις, σύνδρομα και κινητικές αναπηρίες να στηριχθούν, και αυτό πρέπει να γίνει για όλες τις κατηγορίες ΑμεΑ, χωρίς καμία απολύτως εξαίρεση.

Εκτός από τις δομές και τα κριτήρια κατασκευής χώρων του δημοσίου βίου, υπάρχουν θεσμοί που στοχεύουν ακριβώς στην επίτευξη της ανεξαρτησίας και της αυτονομίας των ατόμων με αναπηρία: θεσμοί όπως το επίδομα τροποποίησης σπιτιού, που καλύπτει τις ανάγκες του ΑμεΑ

ανάλογα με τον βαθμό και το είδος αναπηρίας, ο «προσωπικός βοηθός», με σκοπό την υποστήριξη της ανεξάρτητης διαβίωσης και η προστατευόμενη απασχόληση. Ο θεσμός του «προσωπικού βοηθού» καλύπτει το κόστος της πρόσληψης προσωπικού για παροχή εξειδικευμένης ή μη βοήθειας και υποστηρίζει την αυτονομία των ατόμων με αναπηρία, καθώς τους επιτρέπει να επιλέξουν μόνοι τους τον προσωπικό τους βοηθό και το είδος της βοήθειας που χρειάζονται.

Σε αντίθεση με το ιατρικό μοντέλο ερμηνείας και αντιμετώπισης των ζητημάτων αναπηρίας- όπου η αναπηρία θεωρείται ένα πρόβλημα το οποίο πρέπει να θεραπευθεί, ώστε το άτομο να ενταχθεί σε αυτό που θεωρείται νόρμα σε μία κοινωνία- το κοινωνικό μοντέλο ακολουθείται από τις χώρες που έχουν εφαρμόσει εκείνα τα μοντέλα υποστήριξης που προσεγγίζουν και αντιλαμβάνονται την αναπηρία ως ένα πρόβλημα που δημιουργεί η ίδια η κοινωνία. Σύμφωνα με αυτά τα κοινωνικά μοντέλα, η διαχείριση των θεμάτων αναπηρίας απαιτεί κοινωνική δράση και είναι ευθύνη της κοινωνίας να πραγματοποιήσει όλες τις αλλαγές που απαιτούνται για την διασφάλιση της πλήρους και παραγωγικής συμμετοχής των ΑμεΑ σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Αξιοσημείωτο επίσης είναι ότι αποδεικνύεται στην πράξη πως αυτή η πολιτική κοστίζει λιγότερο στο κράτος από την ύπαρξη και χρηματοδότηση των αντίστοιχων ιδρυμάτων.

Η ανάγκη λοιπόν για μία κατ' οίκον υποστήριξη σε ένα λελογισμένο ωράριο την εβδομάδα, πρέπει να δρομολογηθεί άμεσα και είναι επιβεβλημένη, καθώς στη χώρα μας, οι οικογένειες εδώ και χρόνια καλύπτουν το τεράστιο κενό στήριξης της πολιτείας, σε αντίθεση με άλλα κράτη που εφαρμόζουν το μέτρο εδώ και δεκαετίες. Το μέτρο «Βοήθεια στο σπίτι» για τα παιδιά με αυτισμό και ψυχικές-κινητικές αναπηρίες κρίνεται απολύτως αναγκαίο, δεδομένου ότι η γενικευμένη έλλειψη δομών υποστήριξης ολόημερης μορφής, που θα συνδύαζε έναν προγραμματισμένο κύκλο θετικών παρεμβάσεων, θεραπευτικών συνεδριών αποκατάστασης λόγου και δεξιοτήτων αυτοεξυπηρέτησης, καθώς και κοινωνικοποίησης, είναι δυστυχώς μια θλιβερή πραγματικότητα στη χώρα μας.

Οι εν λόγω συνθήκες εύλογο είναι να ωθούν τους ιδιαίτερα ταλαιπωρημένους γονείς, στο να προτείνουν ή ακόμη και να απαιτήσουν την άμεση θεσμοθέτηση της εξατομικευμένης βοήθειας, πάντα σύμφωνα με τις ανάγκες των παιδιών, όπως και στο να κατευθύνουν την όποια οργανώτρια Αρχή- ύστερα και από τη λήψη της απόφασης υλοποίησης του θεσμού- στο να

περιορίσει την επιλογή προσώπων που θα στελεχώνουν τις σχετικές υπηρεσίες κατ' οίκον, σε εκείνα τα πρόσωπα που θα κατέχουν την αναγκαία επαγγελματική εξειδίκευση, τις γνώσεις, τα εργαλεία και τις μεθόδους που χρειάζονται για την άρτια υποστήριξη των ΑμέΑ και για να ανταπεξέλθουν άριστα στα καθήκοντα του «προσωπικού βοηθού» ΑμεΑ με Διαταραχές Αυτιστικού Φάσματος καθώς και με άλλα σύνδρομα και παθήσεις, πάντα σύμφωνα με τη διεθνή πρακτική που ακολουθείται εδώ και δεκαετίες.

Κατόπιν των ανωτέρω ερωτάται ο αρμόδιος Υπουργός:

1. Πόσο σύντομα θα αρχίσει να εφαρμόζεται στην πράξη ο θεσμός του «προσωπικού βοηθού» ΑμέΑ και πως ακριβώς θα ενισχυθεί ο ρόλος του «Βοήθεια στο σπίτι» προς αυτήν την κατεύθυνση;
2. Με ποιο τρόπο θα γίνεται η αξιολόγηση των παιδιών και πώς το Υπουργείο προτίθεται να διασφαλίσει ότι θα διατίθενται τα κατάλληλα πρόσωπα για τη βοήθεια κατ' οίκον ;
3. Το Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων σχεδιάζει εν προκειμένω την επαναπροσέγγιση του κοινωνικού του προγράμματος, με γνώμονα την ευθύνη της πολιτείας για κοινωνική δράση, τέτοια που να διασφαλίζει την πλήρη και παραγωγική συμμετοχή των ΑμεΑ σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής;

Η ερωτώσα Βουλευτής

Αγγελική Αδαμοπούλου

Βουλευτής Α' Αθηνών, Μέρα25